

Mødet den 4. Maj 1905.

Formanden, Borgmester Drechsel, ønskede, da det var første Gang, han efter sin Udnævnelse ledede Raadets Møder, forinden man gik over til Dagsordenen, at henvende nogle Ord til Raadets Medlemmer. Opfattelsen af den kongevalgte Byraads-Formands Stilling var jo i Tidernes Løb undergaaet en væsentlig Forandring. Fra at betragte Formanden som næsten eneraadende var man efterhaanden gaaet over til nærmest at betragte ham som den tekniske Leder af Byraadet og juridisk Konsulent for dette. Forholdet var imidlertid vel det, at Sandheden laa midt mellem disse Anskuelser. Efterhaanden som Taleren fik nærmere Kendskab til de foreliggende Sager, og som Borger i Byen blev fastere knyttet til denne, haabede han, det maatte vise sig, at han havde fælles Interesser med Medlemmerne i Raadet.

Nørgaard vilde paa sine Kollegers og egne Vegne byde Formanden hjærtelig Velkommen i Raadet. Samarbejdet i dette havde hidtil gennemgaaende været meget tilfredsstillende, og han haabede, at det vedblivende maatte være det. Raadets Medlemmer kom Borgmesteren i Møde med Tillid, idet de vidste, at de i ham fik en ikke blot dygtig, men ogsaa elskværdig Formand. Han vilde udtale Ønsket om, at Borgmesterens ansvarsfulde Embedsgerning maatte blive til Gavn for Byen og til Glæde for ham selv.

Mødlemmerne sluttede sig til Nørgaards Udtalelse ved at rejse sig.

Til Efterretning forelaa følgende Sager:

1. (J. Nr. 258—1904). Landbrugsministeriets Tillaelse til, at den til **Statens Eksportstalde** overladte Grund falder tilbage til Kommunen paa Vilkaar, at denne overtager de paa Arealet opførte Staldbygninger i Henhold til en af uvillige af Retten udmeldte Mænd foretagen Vurdering.

Udvalget for Bygninger og Inventar bemyndigedes til at varetage Kommunens Interesser ved Vurderingsforretningen.

2. (J. Nr. 306—1904). Cirkulære fra Købstadforeningen indeholdende Byraadets Henvendelse til Regering og Rigsdag vedrørende Spørgsmaalet om **Købstædernes Repræsentation paa Rigsdagen**.
3. (J. Nr. 53—1905). Der forelaa Indstilling fra Udvalget for Bygninger og Inventar om den i sidste Møde foreslaaede Udvidelse af den søndre **Badeanstalt** for Mænd.

Thomsen skulde, forsaavidt nogen vilde mene, at den indstillede Udvidelse af Badeanstalten var temmelig omfattende, idet der nu blev Plads til 120 badende imod tidligere til 65, gøre opmærksom paa, at Badeanstalten, da den særlige Drengbadeanstalt blev nedlagt, ogsaa skulde give Plads til Drengene, ligesom Udvalget fandt det rettest at foretage en saadan Udvidelse af den omtalte Badeanstalt, at man ikke alt for hurtigt skulde blive nødt til paany at udvide den. Udvidelsen vilde koste 1400 Kr.

Harald Jensen var meget tilfreds med det foreliggende Forslag. Han vilde imidlertid henvende Udvalgets Opmærksomhed paa den offentlige Badeanstalt for Kvinder, over hvilken der tidligere var klaget paa Grund af dens indskrænkede Plads-

forhold og dens Mangel paa Vand. Naar disse Forhold i Sommerens Løb blev undersøgt, kunde der mulig næste Aar gøres noget for at afhjælpe de paaklagede Mangler.

Nørgaard kunde i og for sig godt tiltræde Udvalgets Indstilling, men han skulde dog henstille til Udvalget, om ikke den sydlige Fløj af Badeanstalten var tænkt lagt saa langt ud, at Badningen kunde ses fra Land.

Thomsen troede ikke, at de Badende vilde kunne genere de Vejfarende, idet de vilde skjules af den nærmest Land liggende Del af Badeanstalten. Da man helst straks skulde begynde at bygge Anstalterne, skulde han anbefale, at man med det samme bevilgede det nødvendige Beløb. Da Tilbygningen havde været paa Tale i forrige Møde, kunde Sagen jo nok siges at have været underkastet 2 Behandlinger.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

4. (J. Nr. 61—1905). Der forelaa fra Brolægningsudvalget følgende Forslag til Omordning af **Torveforholdene**:

»Angaaende Spørgsmaalet om en Omordning af Stadepladserne paa Torvene har Udvalget ladet Stadsingeniøren foretage en Opmaaling af Belægningen paa den Tid af Aaret, hvor Benyttelsen er størst, nemlig om Efteraaret. — Resultatet af Undersøgelsen foreligger i medfølgende Plan I.

Det fremgaar heraf, at
Lille Torv benyttes til Fjerkræ, Vildt og Æg
samt Blomster langs Immervads østlige For-
toug nærmest Borgporten,
Store Torv fornemmelig til Grøntsager og Frugt,
men tillige til Blomster, Fjerkræ og Æg,
Sct. Clemenstorv til Frugt,

Fortougene omkring Domkirken til Frugt, Grøntsager samt Ost,

Bispetorvet udelukkende til Kød.

Selve Torvene ere belagte paa alle Aarets Torvedage, men i størst Udstrækning om Efteraaret i Frugttiden, Pladsen omkring Domkirken derimod fornemmelig kun i Frugttiden.

Som Forholdene have udviklet sig, maa navnlig Belægningen af Lille Torv siges at være til Gene for den almindelige Færdsel. Passagen langs Handelsbanken er ganske spærret, og al Færdsel fra Guldsmedgade maa foregaa ad samme Vej, som Sporvognene køre. Clemenstorvet kan heller ikke mere siges at være skikket til Stadeplads, om der end er nogle Pletter omkring Kiosken, hvor Vognfærdselen ikke kan komme.

Udvalget foreslaar derfor Byraadet helt at nedlægge Lille Torv som Stadeplads og henstiller at tage den samme Beslutning over for Clemenstorv. Endvidere mener Udvalget at burde foreslaa, at Stadepladserne langs Domkirkens sydlige Side opgives saa vidt muligt for at lette Færdselen mellem Havnen og Byen.

Til Erstatning for den ved disse Forslag mistede Torveplads foreslaar Udvalget at henlægge Staderne fra Lille Torv til den Trekant paa Hjørnet af Immervad og Aagade, hvor Fiskeboderne ere beliggende. Disse Fiskeboder ere gamle og blive saa lidt benyttede, at de ikke give Kommunen nævneværdig Indtægt.

I Følge Oplysning fra Kæmnerkontoret giver disse Boder fuldt bortlejede en Lejeindtægt af 194 Kr. om Aaret, men Lejen i 1904 har kun været 136 Kr., hvorfra gaar en Ved-

ligeholdelsesudgift paa ca. 50 Kr., og saa er tillige Lejen vanskelig at erholde.

Der foreligger imidlertid et Andragende fra 2 Fiskesælgersker om at bibeholde Boderne, idet det gøres gældende, at Andragerne i modsat Fald vilde miste hele deres Erhverv og være henvist til Fattigvæsenet. Udvalget foreslaar derfor, at man opfører 2 Boder i Stedet for de nuværende til Brug for de to Andragerinder, og efter Udvalgets Skøn vil man kunne opføre disse Boder af de forhaandenværende Materialer uden Udgift for Kommunen. Pladsen for disse to Boder tænkes som vist paa medfølgende Kort paa Fortouget langs Aaen paa Hjørnet ved Broen til Hr. Bogbinder Bøgh. Iøvrigt tænkes hele Fortouget langs Aaen anvendt til Stadepladser, først og fremmest paa Strækningen fra Immervad til den nævnte Bro, hvor der haves det samme Areal, som det med rødt markerede Areal paa Lille Torv, men Udvalget mener, at man passende kunde anbringe Stadepladser helt hen til Lavbroen under Sct. Clemensbro, om fornødent gøres.

Nævnte Plads synes at egne sig godt til Torvehandel, idet den ikke vil blive generet af Færdsel, og Adgangen fra den sydlige Bydel er bekvem ad Trapperne ved Clemensbroen og Frederiksgade, og fra den nordre Bydel haves 3 Adgange, nemlig Immervad, Trappen ved Rømerhus og Smøgen ved Privatbanken. Det nuværende Pissoir tænkes flyttet hen til Aaen som vist paa Planen og omgivet med en Skærm samt istandsat og lukket foroven, saaledes at det ikke kan genere Beboerne i de ligeoverfor liggende Ejendomme i Aagade, saaledes som det vil hævedes i Øjeblikket.

Udvalget havde mest Lyst til at foreslaa Blomstersælgerskerne ved Hjørnet af Immervad og Borgporten fjernede paa samme Tid, men disse Stader ville danne en Kontinuitet mellem Staderne paa Store Torv og den ny Torveplads ved Aagade og foreslaas derfor foreløbig bibeholdt, i alle Tilfælde indtil Færdselen gennem Immervad kræver dem fjernede. Som alt bemærket vil der da være Plads til dem paa Aagade fra Bogbinder Bøghs Bro til Lavbroen.

Paa Lille Torv er der endvidere Stadeplads for en Sliber paa Hjørnet af Immervad ved Kiosken. Dette Stade foreslaas bibeholdt, saalænge det benyttes af den nuværende Indehaver, idet Pladsen dog anvises paa den modsatte Side af Kiosken, hvor Vognfærdselen ikke vil være generet deraf.

Angaaende Bekostningen ved Omdannelse af Pladsen ved Aagade som Torveplads vil, som alt bemærket, Fjernelsen af Fiskeboderne og Opførelsen af to nye Boder kunne bære sig selv, medens Regulering af Pladsen og Flytning af Pissoiret ifølge Stadsingeniørens Forslag vil komme til at koste:

1. Med Flisebelægning over hele Pladsen til
Bogbinder Bøghs Bro Kr. 2500,00
2. Med Anvendelse af gamle Brosten
paa Pladsen og en Række Betonfliser
langs Fortouget Kr. 1250,00

Stadepladserne paa Sct. Clemenstorv og langs Domkirkens sydlige Fortoug foreslaas henflyttede til den nordlige Side af Domkirken fra Bispensgade til Raadhusstæde, idet denne Gadestrækning tænkes helt spærret for Vognfærdsel paa Aarets samtlige Torvedage.

Udvalget mener, at saavel Sælgerne som det

torvesøgende Publikum vil være tjent med denne Omlægning, og Vognfærdselen vil uden Gene foregaa ligesaa bekvemt igennem de omliggende Gader«.

Vestesen gennemgik det foreliggende Forslag i Hovedtrækkene, idet han bemærkede, at det af Hensyn til Trafiken forbi Banken gennem Guldsmedgade navnlig var uheldigt at lade Torvehandelen foregaa paa Lille Torv, hvilken Mening ogsaa deltes af Politimesteren. Denne havde egentlig ogsaa helst set de fra Borgporten opad Immervad siddende Blomstersælgere fjærne, men da de dannede et passende Mellemlid mellem Torvehandlen paa St. Torv og den foreslaaede ny Torveplads paa Trekanten ved Immervad og Aagade, foreslog Udvalget i hvert Tilfælde foreløbig at bibeholde dem, hvad Politimesteren ligeledes havde kunnet gaa med til. Ved den foreslaaede Ordning, hvorved Passagen over Clemensstorv og forbi Domkirkens søndre Side kunde foregaa uhindret, idet Torvehandelen fra disse Steder flyttedes til Pladsen paa Domkirkens nordre Side, opnaaedes formentlig ogsaa en betydelig Forbedring af den nuværende Torvehandel.

Lotttrup kunde i alt væsentlig slutte sig til Udvalgets Indstilling, som efter hans Mening havde taget tilbørligt Hensyn til alle de tidligere fremkomne Ønsker vedrørende Ordningen af Torvehandlen. Han fandt dog nok, man kunde nøjes med almindelig Brolægning paa Pladsen ved Immervad, ligesom han ubetinget maatte holde paa, at det ommeldte Pissoir burde flyttes længere ned ad Aagade; det burde ikke ligge lige, hvor Torvehandelen fandt Sted.

Mikael Johansen fandt, at Forslaget i sin Helhed var godt, dog maatte man sikkert helst

fjerne det nævnte Pissoir, der havde en daarlig Beliggenhed. I Modsætning til den foregaaende Taler vilde han foretrække, at man valgte at belægge Pladsen i Aagade med Fliser; naar man foretog en Omordning af Forholdene, burde man gøre dem saa tiltalende som muligt. Han glædede sig saa meget mere ved det fremsatte Forslag, som han mente, at der ved Flytningen af Torvehandelen fra Lille Torv til den nævnte Plads var gjort et Skridt henimod den Overbygning af Aaen, der dog engang maatte foretages. Han skulde henstille til Udvalget, om man ikke kunde flytte den Skærsliber, der havde Stade paa Lille Torv ved Plakatsøjlen, over til Banken, idet han nu var til megen Gene for de ud for hans Stade værende Butikker.

Vestesen skulde til de Medlemmer, der havde ønsket det nævnte Pissoir fjærnet, sige, at Udvalget havde overvejet Muligheden af at flytte det længere ned i Gaden, men man havde ikke kunnet finde nogen passende Plads til det. Ligeledes havde man forsøgt at finde en anden Plads til den omtalte Skærsliber, men man var kommet til det Resultat, at han i Virkeligheden var til mindst Gene der, hvor man nu havde anvist ham Stade. Noget andet var, at man ikke oftere burde give nogen Ret til at have Stade paa Lille Torv.

Nørgaard kunde ligeledes anbefale at slutte sig til Udvalgets Indstilling, der sikkert maatte siges at tilfredsstille de i Raadet nærede Ønsker angaaende Ordningen af Torvehandelen. Det vilde naturligvis være kønnest at have Pladsen ved Aagade belagt med Fliser, men man burde vist være sparsommelig og nøjes med almindelig Brolægning.

Lottrup maatte fastholde, at det nævnte Pissoir burde flyttes; det var af en gammel, daarlig

Konstruktion, var vanskeligt at renholde og udbredte en ubehagelig Lugt. Taleren havde, da han sidst havde Ordet, glemt at sige, at det forekom ham, at Udvalget næsten havde vist sig lidt for imødekommande overfor de Fiskekoner, der havde ytret Ønske om at beholde de af dem lejede Fiskeboder. Af sanitære Hensyn vilde det formentlig være rigtigst at lade Fiskeboderne ved Aaen helt forsvinde.

Sabroe paaskønnede den af Udvalget viste Hensynsfuldhed over for de Enker, der ønskede at beholde Fiskeboderne ved Aaen, men han maatte erkende, at det næppe vilde være heldigt at opføre disse Boder igen; der kunde nok paa anden Maade skaffes de paagældende Understøttelse, hvis de blev trængende dertil. Han kunde iøvrigt gaa med til Udvalgets Plan, der i det væsentlige var god, men han skulde dog tilraade, at man ganske fjernede det omtalte Pissoir. Der var ikke megen Trang til det paa den ommeldte Plads; det var grimt, og der vilde navnlig paa Torvedage blive en slem Stank fra det.

Samuel sen vilde støtte Udvalgets Indstilling i dens Helhed, idet han for sit Vedkommende dog vilde foretrække, at man lod Pladsen ved Aaen belægge med Fliser, hvilket vilde se bedst ud og bevirke, at den lettere kunde holdes ren. Hvis man ikke helt vilde fjerne Pissoi ret, burde man lade det blive paa sin nuværende Plads, hvor det var til Nytte for de forbigaaende ad Frederiksgade og Immervad. Han vilde fraraade, at man opførte Fiskeboderne igen.

Thom sen konstaterede, at alle Talerne var tilfredse med den foreliggende Sag i det store og væsentlige, det var kun nogle mindre betydelige Punkter, med Hensyn til hvilke Meningerne var

noget delte. Ogsaa han var blevet noget ilde berørt ved Tanken om Genopførelsen af Fiskeboderne, som Udvalget sikkert kun havde foreslaaet opførte af Hensyn til de nævnte Indehavere af disse. Han vilde slutte sig til de Talere, der havde ønsket Boderne fjernede; der vilde let et eller andet Sted i Aagade kunne skaffes Butikker til de nævnte Fiskehandlersker. Hvad det omhandlede Pissoir angik, forekom det ham at være meget lidt generende paa sin nuværende Plads, men det kunde gerne være, at det ikke gjorde megen Nytte. Den hele Ordning af Pladsen i Aagade maatte vel egentlig betragtes som en rent foreløbig Foranstaltning, da man før eller senere sikkert maatte gaa til at overbygge Aaen, og han skulde derfor foreslaa, at man valgte det billigste af Udvalgets Forslag.

J. C. Petersen opfordrede til fuldt ud at holde sig til den af Udvalget foreslaaede Plan. For de Enker der nu drev Fiskehandel fra de oftnævnte Boder, blev det et økonomisk Tab, hvis man nedlagde disse, idet de ikke kunde skaffe sig Butikker til samme billige Pris, til hvilken de havde lejet Boderne. Det vilde paa den anden Side ikke koste Kommunen noget at opføre et Par Boder, da man til disse kunde anvende Materialierne fra de gamle Boder. Den billigere Brolægning var sikkert ogsaa i daarligt Vejr den for Folk behageligste, idet Regnvand hurtigere vilde trække ned i Jorden, naar der var anvendt Brosten, end hvis Pladsen var belagt med Fliser.

Vestesen maatte indrømme, at det udelukkende skyldtes Hensynet til de Enker, der for Tiden havde lejet Fiskeboderne, at det havde foreslaaet at genopføre et Par Boder, men Udvalget vilde gerne være fri for dem, og det skulde glæde

ham, hvis man kunde skaffe de nævnte Enker Butik andetsteds i Aagade som af Thomsen berørt.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes, idet det vedtoges at anvende den billigste Brolægning i Aagade og ikke at genopføre Fiskeboderne.

5. (J. Nr. 12²—1905). Den fra vedkommende Udvalg foreliggende Indstilling om at indhente Amtets Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt en Enke, der indtil sit Giftermaal i 1901 har modtaget Fattighjælp, er berettiget til **Alderdomsunderstøttelse**, tiltraadtes.
6. (J. Nr. 59—1905). Der forelaa Andragende fra Aarhus Trælasthandel om at maatte anbringe 3 **Overkørsler** til sin mellem Silkeborg og Viborg Landeveje beliggende Tømmerplads.

I Henhold til Anbefaling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse bevilgedes det ansøgte paa Vilkaar, at Andrageren paa sin Ejendom lader thinglæse en Declaration i Overensstemmelse med et foreliggende Udkast saalydende:

»I Anledning af, at Aarhus Byraad har meddelt underskrevne Aarhus Trælasthandel A/S Tilladelse til i Landevejsgrøften udfor Matr-Nr. 12 b af Aarhus Markjorder at anbringe 3 Overkørsler forpligte vi os herved til:

1. under hver af Overkørslerne at lægge en Stenkiste i den til Vandføring fornødne Størrelse og Længde, samt at makadamisere Vejen fra Kørebanen over Rabatten til Stenkisterne efter Brolægningsudvalgets Bestemmelser og under dettes Kontrol og fremtidig at vedligeholde disse.
2. at sørge for Afløb af Overfladevand fra Parcellen til den nuværende Landevejsgrøft, indtil Kommunen anlægger Kloak i Landevejen, hvortil Tilslutning kan finde Sted, hvorefter

vi forpligtede os til at slutte til denne Kloak,
3. at rykke det Stakit, hvormed vi nu indhegner Parcellen ud mod Landevejene til Viborg og Silkeborg, indtil 20 Alen tilbage fra Vejenes Midtlinier, saa snart Byen anlægger disse Veje som Gader for Bebyggelse af omliggende Grunde. Som Vederlag herfor afgiver Kommunen til Aarhus Trælasthandel Arealet a-b-c og modtager af Aarhus Trælasthandel Arealet c-d-e.«

7. (J. Nr. 51—1905). Fra Kommunelægerne forelaa Andragende om en Omordning af **Kommunelægeinstitutionen**.

Det overdroges Budgetudvalget i Forening med Formændene for Alderdomsunderstøttelses-, Skole- og Fattigudvalget at fremkomme med Erklæring over Sagen.

8. (J. Nr. 58—1905) Der forelaa Andragende fra Referenterne ved de lokale Blade om at faa Adgang til at gøre sig bekendt med Byraadssagerne, forinden de kom til Behandling i Byraadet.

Formanden vilde det være kært, om man kunde imødekomme Andragerne. Principielt set var der vel heller ikke noget i Vejen derfor, men der var jo visse Vanskeligheder at overvinde med Hensyn til Tiden og Stedet, hvor Referenterne skulde have Adgang til Sagerne. Den mest praktiske Ordning var formentlig den, at de Sager, der skulde behandles for aabne Døre — andre kunde der jo ikke være Tale om — en bestemt Tid paa den Dag Mødet holdtes, blev tilgængelige for Referenterne. Medens de øvrige Sager fremlagdes for Medlemmerne i et Værelse for sig.

Mikael Johansen kunde godt gaa med til at indrømme Andragerne Lejlighed til at gøre sig bekendt med Sagerne i det af Formanden fore-

slaaede Omfang, hvilket jo nærmest maatte siges at være af Interesse for Byens Borgere, der saa formentlig vilde faa mere fyldestgørende Referater af, hvad der passerede i Møderne.

Jacob Jensen nærede, i hvert Tilfælde for visse Blades Vedkommende, nogen Tvivl om, at Referaterne, selv om Referenterne fik Sagerne at se før Møderne, derfor blev bedre. Et enkelt Blad -- han sigtede her til Aarhus Stiftstidende -- havde hidtil gjort alt, hvad det kunde, for at lægge Raadet Hindringer i Vejen. Skulde man give Andragerne den ønskede Adgang til at gøre sig bekendt med Sagerne, maatte det være saa kort Tid før vedkommende Møde, at man ikke udsatte sig for, at der fra nogen Referents Side fandt Misbrug Sted af den givne Tilladelse. Referenterne kunde antagelig paa en halv Times Tid se Sagerne igennem, og kunde det indskrænkes hertil, skulde han ikke modsætte sig det ansøgte.

Lotttrup erindrede om, at det allerede, da Forretningsordenen sidst blev revideret, var paa Tale at give Referenterne den nu ønskede Tilladelse, uden at det dog den Gang kunde vedtages. Han vilde foreslaa, at de fik Tilladelse til at gennemse Sagerne i Mødesalen den sidste Time før Mødet, i hvilken Tid Sekretæren saa kunde være tilstede. At Jacob Jensen saa med sine Øjne paa Aarhus Stiftstidende, var der ikke noget at sige til, men det sete afhang jo som bekendt af Øjnene, der saa.

Sabroe skønnede ikke rettere end, at det var rimeligt at imødekomme Andragerne. Foruden de allerede paa pegede Vanskeligheder var der imidlertid ogsaa den Omstændighed, der kunde frembyde Fare ved Meddelelse af den ønskede Tilladelse, at der nu for aabne Døre behandledes

visse Sager af mere personlig Karakter, der kun strejfvist omtaltes i selve Mødet, men som det vilde være ubehageligt for de paagældende at se fremdraget i Bladene, og det kunde let bevirke, at man fremtidig fik flere Sager for lukkede Døre.

L a u r s e n maatte hævde, at skulde den omtalte Tilladelse være af nogen Betydning for Referenterne, maatte de have mere end $\frac{1}{2}$ Time til at sætte sig ind i Sagerne. Det vilde efter hans Mening være meget passende at give dem Adgang til Sagerne selve Mødedagen i Tiden fra Kl. 3— $4\frac{3}{4}$. Der var næppe Grund til at befrygte Misbrug af Referenternes Kendskab til Sagerne, da Raadet jo altid havde det i sin Haand at fratage Bladene eller et enkelt af dem den ommeldte Tilladelse, forsaavidt der i Bladene fremkom noget Sagerne vedrørende, der maatte siges at stride mod god Takt.

F i l t e n b o r g var enig med den foregaaende Taler. Han skulde i denne Forbindelse henstille, om Sagerne ikke kunde fremlægges til Gennemsyn for Medlemmerne Kl. 10 Dagen før Mødet i Stedet for Kl. 12, da Medlemmerne i Virkeligheden havde temmelig kort Tid til at sætte sig ind i dem.

J a c o b J e n s e n skulde overfor Lottrup pointere, at han befrygtede, at den omhandlede Tilladelse til at gøre sig bekendt med Sagerne, yderligere skulde fremkalde Referater fra de lukkede Møder i det omtalte Blad. Han fastholdt, at $\frac{1}{2}$ Time maatte være tilstrækkelig for Referenterne til at gennemse Sagerne.

N ø r g a a r d vilde give Filtenborg Ret i, at der ikke var levnet Medlemmerne ret megen Tid til at gennemlæse Sagerne, men disse kunde dog næppe fremlægges allerede Kl. 10 Dagen før Mødet, da dette nemt kunde forhindre Sager fra

at komme med paa Dagsordenen navnlig fra de Udvalg, der havde Møde den Dags Formiddag. Den Tid, hvori Referenterne skulde have Adgang til Sagerne, burde indskrænkes til den mindst mulige, medens der dog paa den anden Side, burde indrømmes dem saa megen Tid, at de overhovedet kunde naa at se dem igennem. Han vilde finde det rimeligt, at de i Tiden fra Kl. 3 $\frac{1}{2}$ —5 selve Mødedagen fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med Sagerne i det til Mødesalen stødende Værelse. Det burde dog ikke være alle Sager, der fremlagdes til Gennemsyn for Referenterne, men det maatte overlades til Formandens Skøn, hvilke der skulde fremlægges.

Mikael Johansen undrede sig noget over Jacob Jensens stadige Angreb paa Stiftstidende, der vel iøvrigt vel nærmest betragtede dem som en anbefaling for sig. Han anbefalede at følge Laursens Forslag.

Thomsen kunde slutte sig til Tanken om at give Andragerne Adgang til at se Sagerne i Tiden fra Kl. 3—4 $\frac{1}{2}$ selve Mødedagen.

Formanden var i Stand til i det væsentligste at kunne tiltræde Forslaget om at lade Andragerne faa Lejlighed til at gennemse Sagerne i Tiden fra Kl. 3—4 $\frac{1}{2}$ selve Mødedagen. Han havde intet mod, at det overlades til hans Skøn, hvilke Sager der skulde fremlægges for Referenterne, men han maatte dog i den Anledning bemærke, at han havde den Opfattelse, at de i et aabent Møde behandlede Sager i al Almindelighed var tilgængelige for Offentligheden. Han vidste imidlertid ikke, hvorfor de omtalte Sager skulde fremlægges i Byraadssalen, hvorved man fjernede dem fra Formanden og gav Sekretæren mere Arbejde; det forekom ham, at de godt kunde ligge

fremme i et Udvalgsværelse som sædvanligt, naar blot Sagerne, der skulde behandles for lukkede Døre, fremlagdes i et Værelse for sig. Han skulde henstille, at man i hvert Tilfælde foreløbig udsatte Spørgsmaalet om Fremlæggelse af Sagerne allerede Kl. 10 Dagen før Mødet.

Nørgaard havde intet mod, at Sagerne fremtidig som hidtil laa fremme i et Udvalgsværelse ved Kontoret, men fandt, at der burde anvises Referenterne et særligt Værelse, hvor de kunde læse Sagerne igennem.

Sabroe kunde ikke indse, at det kunde genere Medlemmerne, selv om der var Referenter til Stede samtidig med, at de selv saa Sagerne igennem.

Det vedtoges at give Andragerne Adgang til Sagerne, der skulde behandles for aabne Døre, efter Formandens nærmere Bestemmelse fra Kl. 3—4^{1/2} samme Dag, vedkommende Møde holdtes.

9. (J. Nr. 36—1905). Fra Lejerne af Havelodder ved Randers Landevej forelaa paany Andragunde om gratis **Vandledning** til disse.

I Overensstemmelse med vedkommende Udvalgs Indstilling vedtoges det at svare, at man stadig kun kunde indgaa paa at lægge den omtalte Ledning paa de i Mødet den 7. Juli f. A. vedtagne Vilkaar.

10. (J. Nr. 23¹—1905. Til Efterretning forelaa Beretning om **Aarhus Folkebibliotek** i 1903—04.

Sabroe skulde benytte Lejligheden til at henstille, at Bestyrelsen befittede sig paa, at Biblioteket, der var installeret i den gamle Borgerskole, kunde fremtræde i en mere passende Form. Saaledes som det nu lededes. var det ikke en By som Aarhus værdigt.

Nørgaard kunde ikke være enig med den foregaaende Taler; han troede, at Ledelsen af Biblioteket i og for sig var god nok.

11. (J. Nr. 65—1905). Der forelaa Andragende fra Sanglærerne ved Kommunens Skoler om Understøttelse til Deltagelse i **Sangstævnet** i København i Midten af d. M.

Laursen skulde oplyse, at der i sin Tid var rettet Opfordring til Skolekommissionen om at sende Skolebørn til Deltagelse i Sangstævnet. Dette havde man ikke ment at burde gøre, idet det dels vilde blive ret kostbart, dels vilde gribe forstyrrende ind i Undervisningen, ligesom der jo i det hele kunde være nogen Tvivl om Nyttens af saadanne Sangstævner. Senere havde Sanglærerne nu meddelt, at der var Udsigt til, at der i den nærmeste Fremtid vilde blive arrangeret et lignende Sangstævne her i Byen, og i den Anledning kunde det jo have sin Betydning, at de fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvorledes et saadant Stævne ledes. Udvalget foreslog derfor, at der bevilgedes hver et Beløb af 25 Kr. til Bestridelse af deres Udgifter ved Deltagelsen i Stævnet, der varede i 2 Dage.

Samuel sen anbefalede Udvalgets Forslag.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

Udenfor Dagsordenen fremkom

12. (J. Nr. 54—1905). Johan Pedersen med Forslag om, at en fra Marselisborgudvalget oversendt Sag, der var ansat til Behandling for lukkede Døre, maatte blive foretaget foraaabne Døre, forsaavidt angik den Del af samme, der kunde forhandles saaledes.

Formanden havde ansat hele Sagen til Forhandling for lukkede Døre, da en Del af den var ønsket behandlet i et lukket Møde, og det næppe var heldigt at dele en Sags Behandling.

Nørgaard fraraadede at diskutere Sagen for aabne Døre, navnlig af Hensyn til det af Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse fremdragne Moment. Han vilde dog ikke absolut modsætte sig, at den delvis blev behandlet for aabne Døre.

Mikael Johansen var stemt for at forhandle Sagen med det samme.

Filtenborg vilde støtte det af Johan Pedersen fremsatte Forslag angaaende Behandlingen af Sagen, som det var af Interesse for Kommunens Beboere at blive bekendt med.

Thomsen sluttede sig til de Talere, der ønskede Sagen behandlet for aabne Døre.

Det vedtoges at behandle Sagen for aabne Døre.

Johan Pedersen skulde, idet han forelagde Sagen, der var fremkaldt ved et Andragende fra Firmaet M. Rodkjær & Co. om Køb eller Leje af et Areal til Oplagsplads for Trælast, bemærke, at det, Spørgsmaalet drejede sig om, var Udnyttelsen af **Kommunens Arealer i Mølleengen**, der var tænkt udlagt til Fabrikskvarter. Under Forhandlingerne forrige Aar om den saakaldte »Aabysag« havde der været en Del Tale om disse Arealer, og nu havde der som sagt meldt sig en Køber til c. 20000 □ Alen af disse. Efter det fra Marselisborgudvalget foreliggende Forslag vilde man kunne faa c. 10. Tdr. Land anvendelige for 52000 Kr. Det var jo ikke saa lille et Beløb, men det hele behøvede jo ikke at tages paa een Gang, og Grunde vilde med Tiden blive meget værdifulde dernede. Det galdt blot om at finde en Maade, paa hvilken Prisstigningen kunde komme Kommunen til Gode, og Princippet for Udnyttelsen af Grunde kunde man godt underkaste en Behandling for aabne Døre. Foreløbig skulde han henstille, at Udvalget bemyndigedes til at gaa videre i Sagen

og overveje, hvorledes det ommeldte Areal kunde gøres nyttebringende for Kommunen.

Nørgaard kunde finde det glædeligt, hvis man havde Grunde til et Fabrikskvarter i Mølleengen og kunde faa dem solgt. Der var imidlertid den Omstændighed, der burde tages i Betragtning ved Sagens Behandling, at Generaldirektøren for Statsbanerne i sin Tid havde henvendt sig til den nu afgaaede Borgmester og Taleren som Formand for Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse med Oplysning om, at det nu omhandlede Areal delvis omfattedes af de af Statsbanerne projekterede Planer til Ordning af Byens Banegaardsforhold. Udvalget havde senere meddelt Generaldirektoratet, at der nu var Planer oppe angaaende Anvendelsen af de ommeldte Arealer, men man havde ikke modtaget noget Svar endnu. Det forekom ham ikke, at man burde tage endelig Stilling til Sagen, forinden man vidste, hvad Statsbanerne ønskede.

Thomsen havde under Behandlingen sidste Vinter af »Aabysagen«, udtalt sig mod det da freinsatte Projekt, navnlig fordi han — hvad han ogsaa udtrykkelig gjorde gældende — ikke ansaa det for rigtigt, at Kommunen ikke selv havde Arealer egnede til et Fabrikskvarter, hvad de, der var stemt for Projektet, hævdede til Gunst for dette. Han udtalte allerede den Gang, at der var Planer under Overvejelse angaaende Benyttelsen af Kommunens Grunde i Mølleengen, og det forekom ham rigtigst, at Kommunen selv tog denne Sag i sin Haand og selv gennemførte de nødvendige Vej- og Sporanlæg derude, saa kunde man altid senere eventuelt forhandle med Anlæggerne af et Fabrikskvarter i Aaby. Naar det nu oplystes, at Statsbanerne mulig kunde faa Anven-

delse for en Del af Byens Areal i Mølleengen, var det ganske vist et nyt Moment, der maatte tages i Betragtning ved Sagens Afgørelse, men det syntes ham nærmest, at det netop tilskyndede til at handle hurtigst muligt. Naar Statsbanerne skulde til at ekspropriere de Grunde, de skulde bruge, vilde Værdien af dem blive ansat efter samtlige foreliggende Omstændigheder, og kunde man paa-beraabe sig, at man havde Køber til en Del af dem, maatte den Omstændighed formentlig ogsaa tages i Betragtning ved Vurderingen af dem. Han skulde derfor tilraade, at der blev givet Udvalget Bemyndigelse til at forhandle med den ommeldte Køber.

Filtenborg følte sig overbevist om, at de omhandlede Grunde i Mølleengen vilde blive meget værdifulde for Byen. De egnede sig udmærket til Fabriksanlæg og Oplagspladser, idet de ved Spor let kunde sættes i Forbindelse med Jernbanen, og det var glædeligt at se, at de Næringsdrivende i Byen nu begyndte at ytre Ønske om at købe Grunde derude. Han fandt ikke, der var nogen-somhelst Anledning til at afvise Købere alene paa Grund af den berørte Henvendelse fra General-direktøren for Statsbanerne. Noget andet var det, hvis der forelaa et bestemt Bud fra Banerne paa et Areal derude, men saaledes som Forholdet for Øjeblikket stillede sig, burde man i første Række tage Hensyn til Byens Borgere og deres Ønsker. Han kunde støtte det af Johan Pedersen fremsatte Forslag.

Johan Pedersen var villig til at erkende, at man selvfølgelig burde tage alt fornødent Hensyn til Statsbanerne, ligesom man naturligvis ikke burde indlade sig paa — med en mulig Ekspropriation i Tankerne — at træffe nogen-somhelst

pro forma Foranstaltninger angaaende Arealerne i Mølleengen. Men man maatte erindre, at en privat Udtalelse fra Generaldirektøren ikke kunde have afgørende Betydning, da det jo dog i sidste Instans var Lovgivningsmagten, der skulde træffe Afgørelse angaaende Ordningen af Banegaardsforholdene. Det kunde være adskillige Aar endnu, inden en saadan Ordning blev truffen, og det var jo dog kun naturligt, at Kommunen høstede Fordelen af den Stigning af Arealernes Værdi, der utvivlsomt vilde finde Sted, medens Banegaardsspørgsmaalet var under Overvejelse. Man burde blot se at finde en Maade at sælge paa, saaledes at Prisstigningen kom Kommunen til Gode, men -- saavidt ham bekendt -- var den Køber, der nu havde meldt sig, villig til at indgaa Arrangement i den Retning.

Laursen vilde give Udvalgets Forslag sin Støtte. Det forekom ham at være lovlig fordringsfuldt af Statsbanerne at forlange, at Kommunen skulde lade sine Grunde henligge ubenyttede, indtil de engang maaske fik Brug for dem. Generaldirektøren kunde tilmed ikke engang vide, om de af ham projekterede Planer nogensinde blev til Virkelighed. Det største Hensyn man efter Talerens Mening burde vise Statsbanerne, var at lade dem vide, at man nu havde en Køber til en Del af de Grunde, som de havde omtalt eventuelt at faa Brug for, og saa maatte de selv afgøre, om de kunde faa Bemyndigelse til at købe nu, eller om de maatte lade Udviklingen gaa sin Gang.

Schourup havde af nærliggende Grunde ikke deltaget i den i sin Tid førte Debat om »Aaby-sagen«. Under denne var det fra den ene Side blevet hævdet, at Kommunen havde salgbare Grunde i Mølleengen, men han maatte indrømme,

at han egentlig troede, at de nævnte Grunde var ganske bundløse og derfor uanvendelige. Havde man imidlertid — som nu af Udvalget hævdede — virkelig et Areal af c. 10 Tdr. Land, som man kunde sælge, vilde han ikke finde det rigtigt at udskyde Sagen, forsaavidt Størrelsen af det Areal, man nu kunde sælge, nogenlunde stod i Forhold til de Udgifter, det vilde medføre at gøre Arealet anvendeligt. Statsbanerne skyldte man nok et vist Hensyn, men man burde dog ikke for deres Skyld tilsidesætte Kommunens Interesser. Der var næppe noget i Vejen for foreløbig at lade Udvalget arbejde videre med Sagen.

Mikael Johansen syntes, at man skyldte Udvalget Tak for, at det havde paavist, at man selv havde Grunde, der med Fordel kunde sælges til Fabriksanlæg og lignende. Det var saa meget heldigere, at det blev Offentligheden bekendt, at man havde saadanne Grunde, som det tidligere havde været nævnt, at man havde afvist Folk, der ønskede af Kommunen at købe Grunde til industrielle Anlæg. Man burde maaske nok vise sig hensynsfuld overfor Statsbanernes Ønsker, men Borgernes Interesser gik dog i dette Tilfælde foran Statsbanernes, saa meget mere som der næppe var ret megen Udsigt til, at Banegaardsforholdene her i Byen vilde blive ordnede i de første 10 Aar, og det saaledes vilde medføre et betydeligt Rentetab, hvis man i hele den Tid skulde lade Grundene henligge ubenyttede.

Nørgaard skulde berigtige en Misforstaaelse, som adskillige af Talerne havde gjort sig skyldige i ved Omtalen af den tidligere førte Forhandling om den saakaldte »Aabysag«. Under den Sags Behandling blev der netop af dem, der støttede Sagen, peget paa Arealerne i Mølleengen som mu-

lig brugelige til Fabriksanlæg, men der blev samtidig hævdet, at andre Arealer til saadan Brug havde Kommunen ikke. Den i Dag førte Diskussion havde iøvrigt jo vist, at den omdebatterede Sag ikke egnede sig til at behandles for aabne Døre. Man kunde ikke kalde det en privat Henvendelse, naar Generaldirektøren for Statsbanerne i denne sin Egenskab havde henvendt sig om de omtalte Arealer til Byens Borgmester og Formanden for det paagældende Udvalg, saa det vilde næppe være rigtigt i denne Sag at handle uden Henvendelse til Statsbanerne. Det kunde ogsaa meget vel tænkes, at man ved Samarbejde med disse kunde komme til en Ordning, der i lige Grad kunde tjene disse og Kommunens Interesser. At Løsningen af Spørgsmaalet om Banegaardsforholdene her i Byen laa saa langt ude i Fremtiden som af nogle hævdet, var langt fra givet; der var ingen der vidste, hvornaar den kom. Forsaa-vidt Sagen var bleven forhandlet for lukkede Døre, kunde han iøvrigt være fremkommet med Oplysninger, han nu maatte tilbageholde. Et var sikkert, at man ikke i Længden vilde staa sig ved at lægge Hindringer i Vejen for en fornuftig Ordning af Banegaardsforholdene her i Byen.

Thomsen forstod ikke rigtigt, hvorfor man ikke skulde kunne forhandle den foreliggende Sag for aabne Døre. Til Schourup kunde han sige, at denne kunde være ganske rolig for, at det forholdt sig som af Udvalget omtalt, at de nævnte Arealer i Mølleengen med Fordel kunde gøres salgbare. Han maatte vare sig mod, at der i hans første Udtalelse i Sagen saas en Opfordring til ved pro forma Foranstaltninger at give Grundene en tilsyneladende højere Værdi, end de havde. Han havde netop villet pointere, at man burde sikre

sig, om man havde et reelt bestemt Tilbud fra anden Side, inden man optog nogen Forhandling med Statsbanerne om Ordningen i Mølleengen. Han tvivlede iøvrigt noget om, at Generaldirektøren for Statsbanerne paa det nuværende Stadium kunde have nogen begrundet Mening om, hvilken Plan der vilde blive fulgt angaaende Banegaardsforholdene her.

Filtenborg havde ikke megen Tillid til, at det blev til noget med Statsbanernes Projekter betræffende Banegaardsforholdene her i Byen. For ca. 6 Aar siden begyndte de at tale om Anlægget af en Godsbanegaard her, i hvilken Anledning Kommunen ydede et kontant Tilskud af 30,000 Kr. og gav et Grundstykke paa 40 Tdr Land. I de derefter forløbne Aar havde Statsbanerne haft Lejeindtægten af Jorden og Renten af Kapitalen, men Banegaarden havde man ikke set noget til. For en Udgift af 18 à 20,000 Kr. kunde man anlægge en Vej med Spor fra Hammelbanen til faste og salgbare Arealer i Mølleengen paa ca. 8 Tdr. Land, og det vilde være ganske meningsløst, om man vilde undlade at benytte de fra private kommende Tilbud om Køb af Grunde af Hensyn til Statsbanerne, der oven i Købet næppe fik Brug for mere Jord derude, end de allerede havde.

Sabroe var af den Mening, at det vilde have tjent Sagen bedst, at man havde behandlet den for lukkede Døre, i hvilket Tilfælde man med større Frihed havde kunnet udtale sig om de forskellige Momenter, der gjorde sig gældende ved dens Afgørelse. Man skulde i det hele taget ikke for aabne Døre forhandle Sager, hvorved man kom ind paa Forholdet til andre Autoriteter. Taleren kunde, forsaavidt Behandlingen ikke havde fundet Sted for aabne Døre, for sit Vedkommende

have haft Lyst til at gøre nogle Bemærkninger ogsaa om visse private Interesser, der spillede en Rolle under Sagen, men han skulde nu indskrænke sig til at bemærke, at der formentlig godt kunde gives Udvalget den ønskede Bemyndigelse til at forhandle med den ommeldte Køber.

Laursen kunde vel sætte sig ind i, at Generaldirektøren gerne saa, at Kommunen intet foretog sig med Hensyn til Frugtbargørelsen af de nævnte Arealer, eller i hvert Tilfælde forinden underrettede ham derom. Men man kunde dog vel ikke fortænke Byraadet i, at det, naar der var Udsigt til, at man kunde faa noget Udbytte af sine Grunde dernede, benyttede Øjeblikket, i Stedet for at tage Tabet ved en yderligere Udskydelse af det Tidspunkt, da Grundene kunde give nogen Indtægt. Det forekom ham, at der i Nørgaards sidste Udtalelse laa en lille Modsigelse, idet han dels angaaende Ordningen af Banegaardsforholdene havde antydnet, at han havde kunnet give yderligere Oplysninger i et lukket Møde, dels havde udtalt, at ingen kunde vide noget om, hvornaar de omtalte Forhold vilde blive ordnede; det sidste var sikkert fuldstændigt rigtigt.

Johan Pedersen havde ikke mærket noget til, at der var sket den mindste Skade ved for aabne Døre at diskutere denne Sag, som Byens Borgere i Virkeligheden havde Interesse af at faa Oplysning om. Forholdet til Statsbanerne var maaske det eneste, der ikke burde have været omtalt, men det kunde ogsaa meget godt være holdt udenfor Diskussionen. Naar man i sin Tid havde bragt saa store Ofre i Anledning af den projekterede Godsbanegaard, var dette sket af Hensyn til den Forøgelse, man ved denne havde ventet for Kommunens Arealer i Mølleengen. Nu da det viste

sig, at der var Folk, der ønskede at købe Grunde dernede, burde man ikke vise dem bort; man skulde ikke dæmme op for Udviklingen.

Nørgaard var bange for, at han maatte have udtalt sig noget uklart, siden han stadig blev misforstaaet. Det havde aldrig været hans Mening, at man for en længere Aarrække eller paa ubestemt Tid burde opsætte at gøre Kommunens Grunde nyttebringende. Men naar Generaldirektøren for Statsbanerne, der havde ladet forstaa, at de nu omhandlede Arealer delvis omfattedes af Planerne for Ordningen af Banegaardsforholdene, og altsaa maatte vide Besked om disse Planer, havde ønsket Samarbejde med Kommunen paa dette Omraade, fandt han, at man skyldte Statsbanerne ikke at tage nogen endelig Bestemmelse disse Grunde vedrørende og navnlig ikke sælge nogen Del af dem, forinden man havde forhandlet desangaaende med Banerne. En saadan Forhandling kunde meget hurtigt finde Sted og vilde have praktisk Betydning, idet det — som af ham tidligere paapeget — meget vel kunde tænkes, at Samarbejdet med Statsbanerne kunde resultere i en Planlægning for de paagældende Arealers Benyttelse, der foruden at imødekomme disse Ønsker tillige kunde være af Fordel for Kommunen.

Laursen saa lidt anderledes paa Sagen end den foregaaende Taler. Forholdet var efter hans Mening dette, at man skyldte Generaldirektøren for Statsbanerne et Svar paa hans Henvendelse til den nu afgaaede Borgmester og Nørgaard, og derfor burde man meddele ham, at man nu laa i Underhandling om Salg af et Stykke af de ommeldte Arealer. Derefter maatte det blive Generaldirektørens Sag eventuelt at komme til Kommunen, hvis Statsbanerne allerede nu ønskede at faa mere Grund i Mølleengen, og paa den Maade vilde

Kommunen faa en langt bedre Stilling i en Forhandling om Overdragelse af Grund til dem, end om man nu fra Kommunens Side indledede en Konference med dem om Udnyttelsen af Arealerne i Mølleengen.

Johan Pedersen var enig med Laursen i, at man overfor Statsbanerne fik en bedre Position ved blot at svare dem som af ham foreslaaet, og derefter lade Udvalget forhandle med den Køber, der havde meldt sig, eventuelt faa et bestemt Bud fra ham. Derved vanskeliggjorde man i og for sig ikke nogen Ordning i Overensstemmelse med Statsbanernes Ønsker, hvis de skulde henvende sig til Kommunen med et bestemt Forslag, idet det jo ikke var Meningen straks at sælge noget men blot ved Forhandling med Køberen at faa Klarhed over, om der var Mulighed for nu at udnytte Kommunens omtalte Grunde, hvilket det ogsaa var af Betydning at vide netop med en eventuel Forhandling med Statsbanerne for Øje.

Jacob Jensen havde ikke haft Grund til at fortryde den Stilling, han havde indtaget til den berørte Aabysag; det skulde nok vise sig at det var den fornuftigste. I den foreliggende Sag var han enig med Nørgaard; det vilde næppe være klogt nu at sælge sine Grunde i Mølleengen uden Hensyn til Statsbanerne og maaske derved umuliggøre, at Byens Banegaardsforhold engang ordnedes paa en heldig Maade.

Filtenborg var sikker paa, at der ikke var nogen, der ikke vilde vise Statsbanerne al mulig Imødekommenhed, men man kunde ikke vedblive paa det ganske ubestemte at afvente deres Beslutning om, hvilke Arealer de yderligere ønskede at kunne disponere over i Mølleengen. Sandsynligvis vilde der nu komme flere Købere til Grunde der-

Nørgaard havde forstaaet det saaledes, — og anderledes forekom det ham ikke, at de faldne Udtalelser havde kunnet forstaas — at Udvalget straks vilde forhandle med og eventuelt afslutte Handel med den vedkommende Køber om et Areal i Mølleengen. Naar det imidlertid — som det syntes — ikke var Meningen at sælge med det samme saaledes, at man kunde give Statsbanerne yderligere Meddelelse om, at man var i Færd med at udnytte de ommeldte Arealer, havde han for sit Vedkommende intet mod, at Udvalget fik den ønskede Bemyndigelse.

Laursen maatte hævde, at han ikke under Debatten havde ændret sin Stilling til Sagen. Det havde hele Tiden været hans Mening, at man burde tage det Hensyn til Statsbanerne at meddele dem, at man nu havde en Køber til et Areal i Mølleengen, og saa maatte de selv om, hvorvidt de i den Anledning vilde indlede Forhandling med Kommunen, men derfor var der jo intet til Hinder for, at Udvalget kunde fortsætte Forhandlingerne med den omtalte Køber.

Johan Pedersen fremhævede, at det Udvalget ønskede blot var at faa Bemyndigelse til at forhandle videre med den ommeldte Køber. Spørgsmaalet om Prisen for Grundene derude, var jo holdt ganske uden for Forhandlingerne, og allerede af den Grund kunde der ikke blive Tale om noget Salg straks.

Marselisborgudvalget bemyndigedes til at fortsætte Forhandlingerne med den eventuelle Køber.

13. Vestesen skulde ikke undlade at meddele, at de af vedkommende Grundejere gjorde Forsøg paa at tilvejebringe Enighed om Asfaltering af **Nørre-Allé** nu var strandede, hvorefter der straks vilde blive taget fat paa Brolægningen af den paagældende Gade.
-